

pěst, respektive: **S pomocí boží, dojdí kam můžeš, nejlépe na Hostýn!
V sedm je mše.**

Od této zastávky už jsou vjemy účastníků, včetně naší čtverky, asi silně individualizovány. Já mám za to, že do třicátého kilometru to celkem ještě v pohodě šlo. Pravda tok hovoru už nebyl zrovna plynulý, také úvodní tempo vzalo dávno za své. Sousloví „kající pouť“ nastupovalo projevít svůj význam. Nožky pobolívaly, ale sem tam byla nějaká víska se zastávkou či lavičkou, tak jsme se tak nějak, ne už sice ladně, ale přeci jen sunuli vpřed. Za třicátým kilometrem už to však drhlo. Otlaky bolely, začaly se hlásit i klouby a Vencovi se udělalo šoufl. Pozitivní bylo, že jsme už několik kilometrů před sebou viděli maják, malé slabounké světýlko – *sv. Hostýn*. Sunuli jsme se k němu jako můry za světlem. Krize došla někdy na pětatřicátém kilometru, nevím přesně, jen vzpomínám, že to bylo kus za odbočku na vesnici neobvyklého jména – Šišma. Vybrala si chudáka Vencu, který zbledl, zezelenal, pak ještě zkusil několik dalších odstínů spektra, aby se vrátil zpět k bledé a oznámil nám, že ve středu ještě ležel s chřípkou, ale teď že je mu fakt zle. S trochou nevybíravé motivace jsme ho donutili doplahočit se až do Dřevohostic, ale tam definitivně odpadnul a podlehnul apatii. Naštěstí zrovna procházející Marian nám nabrnknul anděla záchranáře, takže zhruba za dvacet minut se přiřítíl červený blesk s první pomocí. Záchranář obhlédl Vencu, pak nás a začal vyndávat vercajk z auta, aby nás tam všechny naložil. Když jsme mu sdělili, že prosíme, aby nám popovezl jen Vencu, viditelně mu odlehlo. Chvilí s Vencou bojoval, že mu dá injekci proti smrti, ale Venca ho ještě přepral, takže nakonec dostal jen tabletku (Vencovi se prý po ní za chvíli udělalo dočista dobře a měl prý energie, že by mohl klidně vyrazit znovu na další túru. Venca neví, co to bylo za meducínu, ale nešňupalo se to, takže asi nejspíš zázrak.) Je půl čtvrté ráno Venca už je na Hostýně a my zbylí, tedy já, s bratry Němci, se motáme silničkou z Dřevohostic prakticky poslední z celého konvoje. Jak jsme tam půlhodinku ztvrdli čekaje na pomoc, zatuhly nám všechny potřebné svaly, šlachy, písty a táhla a všichni nás předešli. První kilák jsem nevěřil, že se rozhýbem a dojdeme. Byli jsme sice patřičně namotivováni Marianem, že už je to jen deset kilometrů, ale pořád bylo tma, citelně se ochladilo a naše úvodní úvahy, jak se zmocníme kříže a ponese jej aspoň ve finále pod kopcem, se nyní ukazovaly jako naivní sny a chiméry.

Dovlekli jsme se za čas blíže neurčený do nejdelší vesnice na světě – Lipové. Aby tomu nebylo dost, tak ve chvíli, kdy tato osada k nepřejití končí, plynule na ni navazuje další k poutníkům neméně škodolibá s názvem Křtomil, kterou jsem si v duchu překřtil na Sto-mil. Problém vesnic na rovině je, že neví, kdy mají skončit. U nás tyhle problémy nejsou.

HOSPODY, HOSPODY A RESTAURACE

Motto:

Z hospody odcházím s pocitem těšení se na hospody příštího dne.

Bohumil Hrabal

HOSTINEC KORUNA

Bečov nad Teplou se nachází asi 20 km od Karlových Varů a lze jej charakterizovat jako městečko na pokraji chráněné krajinné oblasti Český les, na jehož rázu jsou – jako ostatně u mnoha měst a vesnic v pohraničí – dodnes neblaze patrné násilné události 20. století, konkrétně 2. světová válka a následný odsun (politicky korektní vyjádření), resp. vyhnání (realistický popis skutečnosti) původního německého obyvatelstva. Nelehkou historii si návštěvník jedoucí vláčkem od Karlových Varů uvědomí hned po příjezdu – přímo naproti nádražní budově se totiž nachází ruiny kdysi nepochybně prosperujícího hotelu, z něhož bohužel zbyla jen vytlučená okna, oprýskaná omítka a dřevá střecha.

Leč netručhleme více, než je zdrávo a zamiřme do centra, nad nímž se vypíná mohutná silueta goticko-renesančního hradu (jeho nejstarší část vystavěli Rýzmburkové již ve 14. století) a



přilehlého barokního zámku. Interiéry zámku zpřístupněného teprve před několika lety jsou četnými zástupy turistů přitahovány zejména díky pečlivě restaurovanému skvostu evropského významu – románskému relikvíři svatého Maura. Velmi zajímavou pohlídku této památky nevyčísitelné hodnoty doprovázenou pěknou výstavou o restaurátorských pracích je následně nutno odborně zhodnotit, a proto turista rád ze zámku vyrazí do přilehlého městečka.

Přímá ulice počínající hned u zámecké brány ze všeho nejvíce připomíná jakoukoli norimberskou Gasse – nejen jazykem většiny turistů, ale také architektonickým slohem mnoha měšťanských domů. To by sice vůbec nevadilo, horší ale že cenově se ulice blíží pražské monděnní třídě Na příkopech. Proto rychle dál, okolo kostela a to již jsme před domem čp. 155, kde se nad vchodem skví zjevně letitý nápis *Národní kavárna*. To je nepochybně dokladem, že restaurační podnik je tu již celá desetiletí. Nyní ovšem krčma nese název Koruna a kdo do ní vstoupí, rozhodně neprohloupí.

Pomineme-li pro tuto chvíli venkovní terasu na druhé straně ulice (kde je jistě v letních měsících dostatek turistů a cyklistů) a soustředíme se na vnitřek, působí lokál velmi útulně, a to nejen díky nevelkým rozměrům, ale zejména pro příjemnou oranžovou barvu stěn kombinovanou s dřevěným obložením. Kdo si chce zahrát kulečnick, může – pakliže nebude neustále trnout hrůzou, že na něj přitom spadne převrácený valník visící ze stropu přímo nad kulečnickovým stolem. My si raději sedneme k poctivému dřevěnému stolu a prozkoumáme nabídku jídel i nápojů. Co se piva týče, milovníka pestrosti rozhodně musí potěšit, že nepodávají obligátní „GambrinusdesítkuPlzeňdvanátku“, tedy kombinaci piv, kterými je naše republika takřka kobercově poseta. Místo toho je na čepu regionální pivo z rodinného pivovaru v Chodové Plané – Chodovar, který má ve znaku bílého pejska Albiho (pozn. pro příznivce ledního hokeje – neplést s Robertem Reichlem). Cena 17 Kč za půllitr dvanáctistupňového piva je v dubnu 2010 téměř z říše snů – a to se ještě paní výčepní skoro omlouvá, že donedávna stálo 15 Kč, ale museli zdrazit v reakci na předchozí zdrazení ze strany



autobusem z Jihlavy. Plni očekávání a adrenalinu. Nohy nám v autobuse nervozně přešlapovaly i vsedě. Po několika drobných peripetiích a jedné sekané s pivem v mléčném bufetu u olomouckého nádraží jsme místní dopravou dorazili ke svatokopecké bazilice, přivítali se s Marianem, okoukli další poutníky, nástěnné fresky a současnou lešenářskou výzdobu chrámu a absolvovali startovní mši. Počet lidí nás celkem zaskočil. Po mšení a úvodní promluvě na schodech kostela vzali ti nejagilnější svůj vysušený březový kříž a my jsme je následovali do Bukovan. Nadupané nohy to častokrát psychicky neunesly a první půlkilometr pochodu se změnil v regulérní klus. Jen otec Marian neodolal a nechal se v tomto úseku táhnout asi od tříletého dítěte na plastové motorce (nebo to bylo naopak?). Na každý pád v Bukovanech na návsi jsme byli cobydup. Zde proběhlo rozpočítání (106 kusů na startu) a geografické roztřídování. Jak jsem zachytil, nechyběli tu Pražáci, Jihočeši, Západočeši, Východočeši, Slezané a Moravané všech směrů, ani naše čtyřčlenná chlumská skupinka nezapadla. Pod vlivem výzvy „*Kdo se vleče, nikam nedojde*“ jsme poměrně ostře vyrazili kupředu směr jihovýchod. První kilometry do Tršic jsme cválali lehkýma nohama a libovali si, jak ladně a lehce se s panteří elegancí svižně pohupujeme vpřed a jak nám ty kopce „jdou“ (a naopak roviny „nejdou“), protože jsme z Vysočiny. V Tršicích jsme měli v nohách patnáct kiláků, a tak jsme dali dvacet na schodech kostela. Probudila se v nás i chuť k jídlu a pořád jsme se cítili celkem v pohodě, jako ten kostel (tedy s-věží). Ono to tedy nebude zas tak hrozné, malovali jsme si pod vlivem první etapy. Následujících deset kilometrů do Prosenice však bylo už o poznání náročnějších. Zatáhlo se a začalo drobně pomžívat, pak silněji, pak už místy celkem regulérně přšelo. Pořád ale v pohodě. V pláštěnkových ulitách míjeli jsme místa neznámá a nechávali se vést proudem poutníků, probírali možné scénáře pokračování pouti a spřádali plány, jak se propracovat na čelo a ujmout se kříže (ale zase ne napořád). Nohy už byly cítit (zatím ještě jen ty vlastní), ale nějak jsme přeci jen ještě drželi formaci a slušné tempo. Na rozjímání to ještě nebylo, pořád jsme měli cosi „světského“ k vykládání. V Prosenici jsme zasedli do lavice kouzelného kostelíku romanticky jen spoře nasvětleného a vyslechli si milá slova na uvítanou, z nichž cituji nejhezčí pasáž „...a v místní hasičovně pro Vás farníci připravili malé občerstvení..“. Patero buchet, vynikající ořechové hřebeny, horký čaj, farní slivovička a spousta ochotných usměvavých Proseničanů, jako kdyby nebylo půl hodiny po půlnoci. Moc příjemně jsme si odpočinuli skoro hodinku. Přepřihnuli do čerstvých ponožek a vyrazili, řídě se dle informace, že druhá půle už je, bez oficiálních pauz, na vlastní